

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R.P. Francisci Arias, Societatis Iesv Theologi, De Oratione
Mentali Et Mysteriorvm Vitae D.N. Iesv Christi &
benedictae Matris eius meditatione**

Arias, Francisco

Coloniae Agrippinae, 1616

XXIII. Num hodie quibusdam quotidianus sacræ Eucharistiæ vsus concedi
debeat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48934)

rentia S. Communionem in alterū diē
vel diutius differre posse, donec meli⁹
sit dispositus: nec tamen proprio suo
cerebro, sed ex Confessarij sui arbitrio
hoc faciet.

Quia verò obijcere quis posset, se hac
ratione utilitatis illius iacturam factu-
rum, quam ex frequēti Communione
percipere; his verbis occurrit. Quibus-
dam vtilius esse S. Cōmunionem diu-
tius differre, vt postea maiori cum re-
uerentia & pietate accedant: quia existi-
mo in vna sanctiss. Sacramenti Cōmu-
nionē cū bona dispositione factā, plu-
res quā ex crebra, fruct⁹ colligi, cum
quis negligenter ad hoc faciendum se
disponit.

CAPVT XXIII.

*Num hodie quibusdam quotidianus sacra
Eucharistiæ vsus concedi debeat.*

EX hac generali SS. doctrina pro-
posita, intelligi potest illum vir-
tutibus ornatum esse debere, cui
quotidiana Cōmunio permitti possit,
& Confessarios valdè errare, qui in hoc
minus facilè consentiūt. Præter supra-
dictas rationes, quibus nimirū dicitur,
eos, qui hoc priuilegio gaudere debēt,
magnam animæ puritatem & admi-
rabilem caritatis feruorem adferre debe-
re,

re, cuiusmodi inter Ecclesie primitiue
 fideles vigeat, quando credentium a-
 nima & cor, propter arctissimum carita-
 tis vinculum vnum erat, & amor ac mi-
 sericordia facultates omnibus commu-
 nes faciebat; prater has inquam plures
 alie sunt consideratione dignae, quas
 hic adducemus. Cum quis quotidie ad
 S. Communionem accedit, certum est
 Confessarium testificari, illum singu-
 lariter virtutibus ornatum esse, & popu-
 lus etiam huius opinionis est, non decere
 quemquam singulis diebus ad sacram Do-
 mini mensam ire, nisi vitae sanctimonia
 excellat. Quapropter imbecillum ho-
 minum & tentationibus subiectorum,
 quantumuis virtutibus ornati sint, dili-
 gens habenda est ratio: quia magnum
 arrogantiae & inanis complacitiae peri-
 culum inest, cum intelligunt talem de
 se Confessarium opinionem concepisse,
 se, populumque in se oculos conijcere &
 sanctos iudicare.

Costat nobis valde difficile esse, mu-
 danae laudis & honoris tentationes, quae
 homini offeruntur, vincere, uti S. Aug. Epist. 64. a
 optime his verbis perpendit: Non enim Aurel.
 huius hostis vires sentit, nisi qui ei bellum in Ans in Pau
 dixerit: quia si cuiquam facile est laude ca 1. Thess. 2.
 rere dum denegatur, difficile est ea non dele-
 sta-

Tom 3. in c. *Ioann. &* *am. 17. in c.* *ad Rom.* *uari cūm offertur.* Non latet præterea plures (vbi S. Ioann. Chrysoſtomus teſtatur) Sanctos, & ſingularis vitæ homines fuiſſe, qui magno labore, & diuturna Dei ſeruitute, multas virtutes, diuitiaſq; ſpirituales acquiſiuerāt, & exiguo temporis ſpatio amiſiſſe: quia huic tentationi cauſam dederant, honores & laudes humanas ſuſceperant. Nam cūm à vana gloria probati fuiſſent, victas manus dederunt, & in miſeram huius vitij ſeruitutem peruenerunt, ita vt Creatorem relinquentes, vltimum ſuū finem in creatura collocarent.

Quia ergo rā arduū eſt honoris laudisq; humanę inſidias, cūm ſtruuntur, effugere, tam multæ animæ ſingulari virtutū ſplendore inſignes, naufragiū patiuntur & in his tēpeſtatibus pereūt; nequaquam rationi conſonum eſt, prudentes Confeſſarios, imbecilles & teneras animas, quā tumuis pias, in tantum periculum cōijcere; ſed oportet vt illas in vera humilitate contineant, donec profundas radices egerint, in eaq; diligēter conſeruēt. Vt autē hoc fiat, cauendū eſt Confeſſario ne vlla ratione intelligant ſe magnam de illis opinionem cōcepiffe, & ſtudendum vt meliori modo quo poteſt, omnes ſuperbiæ occaſiones tol-

tollat, vti quedā singularia essent, quæ illos hominibus venerabiles efficerēt, vel alia quæ causam honoris & humanæ laudis præbere possint; Deinde eò adducat, vt, quātum fieri potest, omnē sanctitatis speciem occultent.

Insuper manifestum est, multos Cōfessarios hęc prudentiam negligentes, suos laudantes, bona eorum opera extollentes, & occasionem ostentationis præbentes, in causa fuisse, quòd multæ teneræ plantæ torrido superbiæ vento exaruerint; & quæ iam magnum incrementum susceperāt, quia eas ob ingratitude, suāq; vanitatē labi permiserit, iusto iudicio eradicatæ fuerint. Adhęc eiusmodi licentia alijs etiā tepidiorib; & minus idoneis ansam tribuūt, vt desiderio alios imitandi moti, eādē cupiant & postulent; quamuis etiā absq; Confessariorum suorum iudicio & cōsensu facere audeāt: credentes bonum esse, siquidem & alijs ipsis leuiter in dispositione superātib; conceditur. Cū verò horum aliqui abstinēt, causa sunt cur sanctissimorum Sacramentorum vus à secularibus valdè despiciatur atq; contemnatur, neq; solū ad detrahendum ijs qui frequenter illis vtūtur, sed etiam Confessarij linguas eorundem
acu-

acuant. AEquum igitur est, vt quantū sine virtutis detrimento fieri potest, hominibus tepidis huiusmodi occasiones subtrahantur.

Ex his rationib⁹ colligi potest, quomodo eos quibus hoc tempore quotidie communicandi licentia dabitur, in profunda humilitate bene fundatos & consolidatos, ac iniurijs, detractionib⁹ varijsq; aduersitatibus probatos esse oporteat; ita vt eas postea ament, appetant, atq; virtutum adminiculo (vt in S. Catharina Senensi) confirmentur, ne illos tentationū pondus opprimat; sed alios ita notabiliter antecessent, vt minus perfecti eos imitari desiderent, omnesque ante commemoratos abusus, cum reliquis qui recenseri possent, e medio tollantur.

Præterea euidētissimum est, si in principio nascētis Ecclesiæ tam sancti erant, vt diximus, qui ad Communio- nem quotidie ibant; in vulgaribus hominibus, quibus eiusmodi licentia tribuēda erit, maiorem dispositionem requirit, quàm illa quæ tunc temporis inter Christianos generalis & ordinaria erat. Nam tunc tēporis vsus & consuetudo communicandi erat promiscuus; quia tentationes & occasiones quas
mo-

modo recensimus, nullum habebant locum, siquidē nemini anfa dabatur cogitādi se alio sanctiorem esse, eò quòd idem ei liceret, quòd omnib. alijs permittebatur, nec vilis causam odij, inuidiæ, vel ambitionis ad hoc agendum quòd alius faciebat, sumere poterat, cū alijs omnibus idem quòd ipsi concederetur. Nò ane ergo vobis videtur optimè sequi paucos esse quibus quotidiana Cōmunionis potestas fieri debeat, quoniam tam parvus eorum numerus est, qui in virtute excellāt ac huiusmodi occasionibus aut defectibus careant, de quibus antea sermonem fecimus? Omnino, nec vllum detrimentum, sed maximus Dei honor, & animarum profectus inde sequitur: Quid enim reuerentiæ & honori sancti ss. huius Sacramenti conuenientius est, hoc præstatur: occasiones multorum peccatorum è mediò tolluntur, homines magis sancti ss. Communionem venerantur, ad illamq; maiori cum reuerentia, puritate & deuotione præparandum excitantur: atq; ita fit, vt ex vnica mensæ Dominicæ participatione, vberiore fructum quàm frequenti, vt supra diximus, referant.

Adhæc fideliter hoc modo Euangelij

lij & Sanctorum doctrinam executioni mandamus: nam id quod amoris lex in sanctiss. huius Sacramenti susceptione requirit, pleno voluntatis consensu facimus, quo sepius frequentare statuimus, nec tamen propterea sanctum timorem, reuerentiamq; necessariam amori coniungendā, obliuioni tradim' ita vt Seru⁹ Dei sibi persuadere debeat, se quidem ad mēsam Dominicam cum decenti honestate frequenter visitandā cupidum ac sollicitum posse; sed in eo plus sibi laborādum & maiori cum diligentia incumbendum, vt sanctiss. Eucharistie Sacramentum piē & dignē suscipiat quotiescumq; ad altare accedit: magna cum demissione animi se præparet, eo se indignum reputet, & pei sui contemptum profundē humiliet: magna cum puritate illuc se conferat, de peccatis omnibus magnis & leuioribus, occultis vel imminentibus pœniteat, conteratur, & bona vitæ emendandæ proposita faciat: sanctiss. Pœnitentiæ Sacramento, ad hanc mentis integritatem consequēdam, vtatur; etiam si conscientiam tantum peccatis leuioribus & venialibus oneratam habeat, ad hunc cibum cœlestem magna cum auiditate & ardenti desiderio properet, vt

se Deo per intēssimum amorem, perfectamq; sui ipsius resignationem, ad illius voluntatem penitus exequēdā, vniat. O quā diuinam pharmacorū spiritualium officinam inueniet, ad omnes animæ plagas & infirmitates sanandas! O qualem mensam cœlestibus epulis & consolationibus refertam offerdet, ad famem extinguendam, infirmitatem corroborandam, & animum oblectandum!

Quā opulentum thesaurum omni virtutum genere monilium & donorū spiritualium plenum, ad animam suā exornandam reperiet! Quā pretiosæ Indiæ occurrent, vt se diuitijs & cœlestibus donis ditet! Benedictus Dominus qui tanta cum liberalitate, infinite suæ misericordiæ viscera patefecit, vt per sacram hostiam, quam puræ mentes, cum tanta dulcedine percipiunt, nobis omnia bona, quæ triginta trium annorum decursu acquisiuit, patienter ac tandem pro nobis in hac miseriarum valle moriendo comparauit.

FINIS.

CA.